

La tria

per Andreu Loncà

EL SILENCI

Pot semblar un contrasentit però el silenci fa escoltar la música perquè en les seves formes la música et parla d'una altra manera. Aquest és l'assumpte del llibre de Mario Brunello: l'anàlisi intel·lectual del rol del silenci en la música, concretament en la clàssica. Pensa que el paper del silenci ha estat cabdal per a la música instrumental. "Silenci, paraula contratemps: el silenci està fora del temps, fora del seu joc, fora de l'esdevenir del temps. El contratemps ve a sorprendre el temps en la seua inèrcia, l'espenteja en una única direcció." Així comença el llibre de Brunello, que provoca en el lector un atac furibund de silenci. "El silenci de contratemps deixa lloc al somni."

Aquest llibret de Mario Brunello, violoncel·lista i assagista, se situa en un espai inquietant: silenci, taciturnitat, llavis tancats, pàgina en blanc, simfonia silenciosa de la natura, situen els fets i les coses fora del temps. Sentir –escoltar– el silenci és la manera més incontestable de poder sentir de veritat la música. Brunello reporta el silenci previ a l'escolta que "s'assembla molt a la cura amb la qual es preparava l'escolta d'un LP sobre un tocadiscos a casa". En remarca "el moment de lliurar-se a una sola cosa sense preocupar-se del temps que reclamava". Ara "escoltar és lligat a veure, o pitjor, a fer: escoltar és estretament lligat a una altra acció". Escoltes música mentre condueixes, mentre compres o mentre estens la roba.

En la música dels homes el silenci esdevé una matèria, o millor, un material –com el color en la paleta del pintor–, "el silenci pot ser usat per subratllar un reflex de llum o per marcar una ombra". L'autor subratlla que la música es produeix entre dos silencis: el silenci previ, que poden ser uns segons o un llarg silenci; i el silenci de després d'escoltar, que és l'altre límit o confí. Pot ser un silenci distret o un silenci ple de significat, però sempre hi és.

La música dita clàssica ha fet del silenci un element expressiu, un element formal que porta a ressaltar els sons mentre que en la música popular, la música pop, el silenci és vist com un buit, com una possibilitat de perdre's en la manca de sons.

MARIO BRUNELLO.

Títol: El silenzio

Editorial: Il Mulino

2014